ПСИХО ЗВІРІ

ЖОРСТОКА ВСЕЛЕННА ПЕРЕВЕРТНІВ. КНИГА ТРЕТЯ

ЖАСМІН МАС

ЖАСМІН МАС

Психо Звірі

Psycho Beasts

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Psycho Beasts, Jasmine Mas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Пролог

АРАН

Я СИДІЛА на задньому ряді суперкара. Молодша сестра Сейді, Люсінда, була поруч, стиснута біля мого боку.

Джакс сидів посередині, обійнявши своїх трьох сестер, а Кобра, Ашер і Ксеркс сиділи на передньому ряді.

Хоч була ніч, наш водій носив чорний костюм і темні окуляри. У вусі в нього світився зачарований дріт, і час від часу він щось у нього шепотів.

Машина була довга й гладенька, з низькою стелею. Усі чоловіки, і я теж, зігнулися з вивернутими набік шиями.

Незручність мене не обходила.

Я вітала біль.

Надворі неонові хмарочоси пронизували важкі хмари й нескінченно тяглися в темне нічне небо.

В іншому житті, за інших обставин, я б дивилася на ці велетенські металеві споруди із захватом. Нічого схожого я ще не бачила.

Нічого, що я могла б уявити.

Те, чого мене вчили про світ звірів мої вчителі, і близько не лежало до реальності цього мерехтливого світу, до захопливої висоти скляно-сталевих будівель, що світилися, до гладких ліній суперкарів. Зачарований двигун тихо муркотів піді мною, а ми мчали неймовірно швидко крізь новий світ.

Але я не могла змусити себе цікавитися інженерними дивами.

Я знала лише біль.

Дощ лився в темній імлі депресії. Краплі стікали смугами по склу, ніби погода передражнювала мої бурхливі думки.

Я була за межами всіх минущих почуттів. Смуток, розбите серце й меланхолія були втіхою порівняно з болем у моїй душі.

Бо глибоко в мозку моїх кісток мені боліло. Бо під двома сонцями світу фей я виявила, що в мені живе щось жахливе.

Монстр повзав під моєю плоттю й благав його випустити.

Навіть тепер я відчувала його. Чула. Він торохтів у сталевій клітці, куди я його замкнула.

Він хотів убивати. Калічити. Завдавати болю.

Моя спина нестерпно горіла, а груднина боліла, ніби мене вдарили кулаком. Я дряпала плечі й уявляла, як нігті пронизують мою шкіру.

Спогад про те, що я зробила, придавлював мене до масляном'якої шкіри сидіння.

Мене трясли дрижаки, а зір розпливався.

Хмарочоси перекручувалися в щось інше: у звірів. Величезні, світні істоти гарчали на мене з височини.

Вони гналися за нашою машиною в імлі неонової отрути.

Я дряпала спину дужче.

Під нігтями досі засохли червоні лусочки, і від них монстри за вікном ставали ще гіршими.

Я ненавиділа бути брудною.

З дитинства я воліла чистоту. Якщо на шкірі не було бруду, а в кімнаті безладу, нескінченний гул тривоги не міг мене здолати.

Тепер я була мерзенна.

Але насправді це не мало значення.

Нічого не мало.

Мої нігті шкребли ще несамовитіше.

— Ти в порядку? — тихо спитала Люсінда, насупившись із тривогою.

Я подарувала їй свою вишколену придворну усмішку й наситила голос сонцем і веселками.

— Я в порядку.

Моє обличчя боліло від ваги прикидання.

Я навчилася здаватися щасливою задовго до того, як навчилася бути щасливою насправді.

Я дарувала Люсінді ту усмішку, якою дарувала еліту фей, коли вони казали, що я нікчемне безсиле сміття. Коли питали мою матір, скільки коштувало мене виплекати. Коли мати підпалила мене мільярдний раз.

Фальшиву усмішку, що злетіла з мого обличчя, коли жінка, яка мене народила, вчинила немислиме.

Те, що трапилося, було надто хворе, щоб це осмислити, та я якось пережила його тисячу разів за два дні.

Блакитне полум'я.

Всюди.

Я звивалася долілиць на мармуровій підлозі палацу, поки мати наказувала вартовим мене втримати.

Ця частина була звичайною. Очікуваною. Майже нашою рутиною. Вони тримали мене, поки вона підпалювала, а я кричала.

Те, що сталося далі, було геть не звичайним.

Голос матері сочився зверхністю, яку вона берегла лише для мене.

— Ти, брудна дрібна повія. Невже думаєш, що я ще раз дозволю тобі заплямувати наше ім'я? Після того, як ти втекла, мов боягузка?

Жорстока королева фей зникла.

Натомість була страхітлива істота: розлючена мати.

Жінка, якій було що втрачати й нічого здобувати. Яку викували в смертоносну зброю за п'ять століть панування над світом фей із престолу смерті.

Вона була наймогутнішою правителькою в історії фей.

Завжди знаходився хтось молодший, яскравіший, потужніший, готовий скинути монарха.

Тільки вони не могли її здолати.

Вона трималася при владі не завдяки везінню чи грубій силі.

Ні.

Кожен її хід був розрахований на те, щоб максимально контролювати величезне королівство, включно з власною дочкою.

Пошепки й крадькома дивлячись, її звали божевільною королевою.

Їй подобалося це ім'я.

Найгірше було те, що вона не помилялася щодо мене. Я таки втекла зі світу й пішла до клініки сексу, знаючи, що «чистоту» цінують над усе у світі фей.

Я навіть не втратила цноти, а напіввоїни все одно притягли мене до неї.

Назад до мого суду.

Мене пройняв дрож і повернув у теперішнє.

Що було б, якби я ніколи туди не ходила? Чи була б я достатньо розлючена, щоб учинити немислиме? Чи вона була б жива?

Я боролася з бажанням гепнути чолом об скло машини. Бити, поки не потече кров по обличчю. Поки уламок не пронизає череп і не покладе край моїм стражданням.

— Боягузка, — прошепотіла мати.

Вона мертва, нагадала я собі мільйонний раз.

Якби ж вона там і залишалася.

Слова тієї фатальної ночі гупали в моїй психіці.

Мати засміялася різким звуком, мов скло, що розбивається об камінь.

— Я дала тобі те, чого не давала нікому. Я пробачила тобі. Твій короткий вибрик у світі перевертнів я списала на підліткові гормони.

Вона палила мене живцем своїм полум'ям щоночі з часу, відколи я повернулася до світу фей.

Але мати ніколи не зупиняла наші маленькі сеанси заради монологу. Вартовому ніколи не доводилося тримати мене після першого опіку; я завжди падала на підлогу й мовчки зазнавала її кари.

Який дар у неї був: спалити людину живцем, не залишивши на тілі жодної мітки. Ніхто ніколи не знав, що я пережила.

Так було завжди.

Така була наша рутина.

Різкий стиск вартового на моїх плечах був нагадуванням, що я на незвіданій території.

Я тихо благала:

— Прошу, мамо.

— Не називай мене так.

Я завела її задалеко. Одним візитом до клініки я змусила її небезпечно близько до втрати чогось уперше за п'ять століть. Звісно, то була моя цнота. Але «чистота» була способом життя еліти фей. Чи як би вони ще називали цю маячню. Я була пішаком матері для політичного союзу за її вибором.

Якщо я не чиста, я ніщо.

— Тримайте її міцніше, — наказала вона вартовим, і її голос ляснув, мов батіг.

— Прошу, нічого не сталося. Я все ще незаймана, — відчайдушно намагалася я її переконати.

— Ні, — тихо сказала вона з непохитністю смерті. — Ти лише ганьба.

Тоді вона почала.

— Ти виглядаєш не в порядку, — тихо мовила Люсінда, і я відвернулася від вікна, залитого дощем, дозволивши спогаду померти всередині мене.

Довго ми дивилися одна на одну.

Біле волосся, червоні очі й золотиста шкіра Люсінди були такі самі, як у Сейді. Але Сейді була жилава, з високими вилицями й різкими рисами, а Люсінда — округла й м'яка.

Вони були такі схожі й водночас такі різні.

Я навіть не вдавала усмішку, просто тупо дивилася на неї, а спина горіла, і машина мчала неймовірно швидко. Темний світ надворі світився.

Зрештою Люсінда знизала плечима й відвернулася.

Я далі шкребла, дерла спину, ніби здерти плоть із кісток якось усе виправить.

Неонові звірі за вікном ревли й корчилися. Сталеві балки перетворювалися на зубаті пащі й клацали по моїй душі.

Я притиснула щоку до прохолодного скла.

Моя надто волога шкіра відчайдушно прагнула перепочинку.

Цього було мало.

Я тиснула лівим оком на скло, доки світ не розмився, і мені коштувало всього, щоб не гепнути головою й не забити себе до смерті.

Голос матері був різкий і холодний.

— Боягузка.

— Е-е, здається, їй, тобто йому, зле, — стурбовано прошепотіла Люсінда Сейді.

Принаймні я була переодягнена хлопцем, і моя чоловіча личина була невеликою втіхою.

— М-м, що? — голос Сейді був грубий і дряпучий, різко відмінний від Люсіндиного.

Він підкреслював, яких знущань вона зазнала.

Мій живіт скрутило за найкращу подругу. У світі було забагато трагедій. Здавалося несправедливим, що ми обидві стільки витерпіли.

Люсінда прошепотіла сестрі:

— Мені треба тобі дещо сказати.

Сейді різко опустила голову, тривога яскраво сяяла в її очах. Страх викривив її обличчя.

— Що таке?

Люсінда розтулила рота, потім стулила, розглядаючи стривожене обличчя сестри.

Настала довга пауза.

— Мені здається, в Аран нервовий зрив.

Плечі Сейді обм'якли від полегшення. Вона не помітила, що сестра збрехала.

Це було очевидно з постави Люсінди, з хрипу в її голосі й з того, як бігали її очі, коли вона говорила. Шістнадцятирічна дівчина ще більше згорбилася, обтяжена чимось, чим боялася поділитися.

Я нічого не сказала.

Хто я така, щоб випитувати чужі таємниці? Коли мої власні мене вбивали.

Сейді похитала головою й обійняла сестричку.

— Нечемно вказувати, що в когось нервовий зрив. У всіх нас вони бувають. — Вона глянула на мене.

Рубінові очі Сейді були сповнені тривоги, коли вона беззвучно мовила:

— Все буде гаразд. Ти нас усіх врятувала.

Не буде гаразд.

Бо я з'їла серце своєї матері, що ще билося.

Так, я, Арабелла Іґан, наслідна принцеса монархії фей, вирвала з холодних грудей своєї матері серце, що ще билося, і з'їла його.

Поглинула.

Поглинула її.

Сире, живе, закривавлене серце. У моєму роті. Униз по горлянці. Єдиний спосіб убити монарха фей.

Єдиний спосіб зійти на престол смерті: сотні черепів фей, вкритих золотою фольгою. Залишки втраченої раси кровних фей, людей, які повстали проти гніту монархії й програли.

У периферійному зорі я бачила, як Сейді щось шепоче Люсінді. З того, що сталося на арені, ця раса вже не була втраченою.

Сейді була кровною феєю. Раса така рідкісна й давня, що радше міф, ніж реальність, а це означало, що Люсінда, імовірно, теж.

Їхні предки були черепами, з яких складався престол смерті. Вирізані владолюбним монархом.

Тепер цим монархом була я.

Мій зір розпався на калейдоскоп, доки машина не закрутилася навколо, а голова попливла в іншу вимірність.

Тепер я була королевою світу, який ненавиділа.

Правителькою.

Зобов'язаною перед народом.

Безсилою принцесою, яка не мала нахилу до жодної стихії фей. Моя спина нещадно боліла, і я хотіла вилізти зі шкіри.

Мені було комфортніше вдавати хлопця. Тільки тоді люди не просили мене розплоджувати, не дивилися, як на річ.

Королівська влада у світі фей була надзвичайною.

Правителів там шанували, як богів.

Бо безсмертні феї народжували вкрай рідко. Мій статус першої принцеси фей за віки не був винятком. Я була об'єктом шанування: більше, ніж фея, але менше, ніж особа.

І все ж у мене так і не виявився нахил до жодної стихії. У всій записаній історії кожна фея виявляла ознаки здібностей іще маленькою.

Винятків не було.

Я була пшиком.

Натомість у мені жив монстр.

Боже Сонячний, Сейді була альфою-перевертнем, та навіть вона була частково кровною феєю. Вона була більше феєю, ніж я.

І все ж я мала правити на престолі смерті, попри всю свою безсмертність? Першому ж претендентові я дісталася б на поталу.

Жорстоко.

Мені слід було просто здатися й дозволити їм покласти мені край. Але я була боягузкою й утекла, надто налякана, щоб прийняти втечу в смерть.

Найгірше з усього, що сталося, було те, що я не шкодувала. Якби я могла повернути час, зробила б це знову.

Чи робило мене це поганою людиною: що мені не було прикро через те, що я знищила безсмертне життя матері, з'ївши її живе серце, мов дикий звір? Звісно, робило.

Я сильніше втиснула обличчя у вікно.

Найгірша частина була не в тому, що я не каялася.

Не в тому, чому.

А в тому, як.

У сталевій клітці, що вдарялася об мою душу, і в монстрі, що ревів, вимагаючи свободи.

Коли Сейді стала на коліна перед Лотером і заразила мою матір своєю кров'ю, крижана пітьма в моїй душі обернулася на пекло злоби.

Вона мене переповнила, доки зір не потемнів, а весь світ не змочили в сепію: темно-жовтий, випалено-помаранчевий, криваво-червоний.

Кольори гніву.

Кольори мого монстра.

Навіть кусаючи нижню губу й притискаючи обличчя до прохолодного скла, я відчувала смак материної агонії, її кров ще була на моїх губах.

Тепер мені це подобалося.

Подобалося й тоді.

Під палючими сонцями пітьма в моїй душі набубнявіла, і вперше в житті я охоче випустила монстра з клітки.

Мої чисті, охайно підстрижені нігті видовжилися в гострі, мов бритва, кігті. Навколо них утворився льодяний полиск і затвердів у зазубрені краї.

Я не знала, звідки знала, але в моїх кістках була впевненість, що в усесвіті нема нічого гострішого.

Не вагаючись, я встромила їх матері в спину й вирвала її живе серце.

Коли я її поглинала, хвиля задоволення пропалила мої вени.

Ніщо ніколи не здавалося таким правильним.

Ніби загасити її темряву було найкращим, що я коли-небудь робила.

Ейфорія.

На мить чоловічий голос промовив, ніби хтось стояв за моєю спиною:

— Я схвалюю.

Його похвала була дозою ейфорії просто в мою почорнілу душу. Але коли я обернулася, там нікого не було. Мені довелося придушити бажання розсміятися від сплеску блаженства.

Я галюцинувала.

За іронією, ситуація була жахлива з багатьох причин.

Одна з них: у фей не буває кігтів. Ніколи.

А в мене були.

До цього моменту я ніколи не думала про відсутність батька. Хто він і що він, було не важливо. Якийсь чоловік-фей, що мав жахливе судження, коли зачав дитину з моєю матір'ю.

Я знала лише її знущання. Вона забезпечила достатньо батьківського досвіду, щоб я знала, що мені не треба другого.

Тепер я думала, ким до біса він був. Ким була я?

Моя спина нестерпно горіла.

Вигинаючись і дряпаючи шкіру нігтями, я частково сподівалася, що кігті знову проклюнуться й розсічуть мою плоть.

Я не могла бути королевою. Я, бляха, відмовлялася.

Липка волога рідина потекла по моїх пальцях, і я глянула на руку. Я дряпала так сильно тупими нігтями, що з них капала кров.

Мій зір розпливався.

Раптом материне серце опинилося в моєму роті, і мільйон фей упав навколішки.

Відлуння фей, що простерлися переді мною, переслідуватиме мої кошмари до кінця життя.

Вони вклонялися мені, бо за законом фей я була їхньою правителькою.

Престол смерті був моїм троном, який мені належало боронити.

Що довше я дивилася на закривавлену руку, то голосніше гарчали неонові сталеві звірі надворі. Що сильніше монстр торохтів у клітці.

Дощ шмагав по вікну, а вітер вив.

Уперше в житті я знепритомніла.

1. Дощові вулиці

СЕЙДІ

Я НЕСЛА безвладне тіло Аран покинутим бічним провулком. Дощ періщив по нас, вітер вив, а я мучилася, щоб її втримати.

Нам звеліли йти за нашим водієм алеєю.

Головні вулиці були повні перевертнів із чорними парасолями, які ховалися по будівлях, але алея була безлюдна.

Я шкодувала, що в мене немає пальта. Порівняно з теплом світу фей, дощ був холодний і гострий. Потужний порив вітру прорвався між хмарочосами й відштовхнув мене назад.

— Дай я її понесу, — загарчав на мене Кобра вже вп'яте й позував, наче збирався забрати в мене Аран.

— Тримайся, бляха, подалі, — огризнулася я, поправляючи її вологе тіло в руках.

Я була надто недоспана й емоційно розбита, щоб зараз справлятися з його енергією.

Аран була жилава, але все одно на пів фута вища за мене, і нести її було нелегко, але вона була моєю найкращою подругою. Вона б хотіла, щоб несла саме я.

Ніхто інший.

Очі Кобри зблиснули зміїними, а коштовності, вкраплені в його шкіру, заворушилися. Вони миготіли між самоцвітами й тіньовими зміями.

Тепер, коли на ньому не було зачарованого нашийника, від нього била чиста сила.

Мені було дивно, як я взагалі могла думати, що він щось інше, а не його звіряча подоба. Кобра волав: небезпека.

Моя тіньова змія майнула по спині й послала мені образи любові й щастя.

Я зиркнула на Кобру й не дозволила його змії мене відволікти. Я розкусила його й його ігри.

— Вона мені не дозволяє допомогти, — сказав Кобра Джаксу, який був зайнятий тим, що розкинув руки, захищаючи від дощу своїх трьох сестер.

Джакс закотив очі.

— Ти скиглиш, як дитина, — різко сказала Джинкс, не давши Джаксу й слова промовити.

Кобра злісно глянув на неї згори.

— Скільки тобі років?

Темні очі Джинкс спалахнули роздратуванням, коли вона зневажливо скривилася на Кобру.

— Скажу тобі, мені вже дванадцять. — Її гнів неабияк розважав, бо вона була не лише наймолодшою сестрою Джакса, а ще й ледве п'яти футів на зріст.

Кобра був велетнем проти неї.

З її малим зростом, блідою шкірою, темними очима й чорним, мов північ, волоссям Джинкс скидалася на дівчинку з фільму жахів, що доречно виглядає серед дощових вулиць і високих сталевих будівель.

Кобра засміявся.

— Мені понад сотню. Ти насправді дитина, тож дорослішай.

— Те, що ти кажеш мені дорослішати, ганебно для тебе самого. — Джинкс притиснулася до боку Джакса, коли різкий по-

рив вітру вдарив по нас.

Джаксу довелося вхопити її за сорочку, щоб вітер не відштовхнув її тендітну постать назад.

— Я на її боці, — сказав Ашер, йдучи поруч зі мною й виглядаючи загрози, наче був моїм особистим охоронцем. Він і виглядав як належить: татуювання вкривали кожен відкритий дюйм його тіла, крім обличчя, а ониксові роги стирчали з його золотої голови.

— Так само, — сказав Ксеркс.

Його довге світле волосся прилипло до тіла, поки він стояв перед Люсіндою. Він також затуляв її собою від найгіршого дощу, і я була вдячна, що він допомагає моїй сестричці.

Наш водій ішов попереду й кожні кілька секунд озирався. Він навіть не здригнувся від зливи й далі носив сонцезахисні окуляри вночі, як справжній психопат.

Я майже відчувала осуд, що від нього струменів.

Не мило.

І ще: який професійний водій мафії, що нібито везе нас до дона, який керує містом, не носить із собою чорну парасолю?

Я бачила деякі піратські людські фільми про банди ще в світі перевертнів.

Він або погано робив свою роботу, або був шахраєм, бо в них завжди були парасолі. Вони додавали жахливої бандитської енергетики.

Це всім відомо.

Ще один порив вітру пройшовся між будівлями, і я напружила стегна, щоб утримати рівновагу.

Чи буде неправильно кинути безвладне тіло Аран у водія, якщо він виявиться поганим хлопцем? Знаючи Аран, вона була б у захваті від ролі стінобитної машини.

Я заходилася трусити руками і спробувала дмухнути їй в обличчя.

— Не час для сну красуні. Просто щоб ти знала, зараз ти — королівський біль у моїй дупі.

Аран нерозбірливо пробурмотіла, але не прокинулась.

Вона знову була переодягнена хлопцем, та мені було байдуже, яка в неї подоба. Хай там що, вона була Аран.

Моя бестіє.

Кобра звузив зміїні очі й подався вперед, ніби збирався вирвати її з моїх рук.

Моя рука судомилася, і я напружила прес, намагаючись випромінювати «я компетентна жінка», а не кривитися, мов закоцюбла.

Знову ж таки, мені дуже треба було піти в спортзал і підняти важкого. М'язи б дуже стали в пригоді в такі моменти.

Аран промимрила якусь маячню про кров, але не прокинулась.

Чудово, моїй найкращій подрузі сниться кошмар про мене, ще одна річ у список для терапії.

Я спіткнулася, і Ашер звузив очі, наче міг сказати, що мені важко її нести.

— Там був камінь, — пробурмотіла я.

Ашер підняв золоту брову й промовисто глянув на гладкий асфальтований тротуар.

— Прокидайся. Ти мене ганьбиш, — загарчала я Аран на вухо, коли новий порив різкого вітру вдарив по нас, і я здригнулася.

Не питайте, як я виросла в мінусових морозах світу перевертнів, але від холодного вітерця я мало не впала на коліна.

У ту крижану мить мені дуже бракувало двох гарячих сонць світу фей. Хоч усі й незграбно намагалися нас убити, клімат

був неперевершений.

Я б неодмінно повернулася туди у відпустку.

Сподіваюся, вони забудуть, що Аран з'їла заборонену закуску, а я розкидалася кров'ю, мов паразит.

Подумавши, може, відпочивати варто деінде.

— Ми прийшли, — сказав наш водій хрипким голосом. На обличчі в нього не було жодної міміки, а все його тіло неприродно нерухомо стояло під дощем.

Це жахало.

Чи показував водій на моторошні чорні двері збоку якоїсь випадкової будівлі, схожі на таку, де когось можуть убити? Так.

Чи я замерзала від дощу й радше віддала б перевагу бою з убивцею, ніж стояти на холоді ще секунду? Теж так.

Принаймні тепер я могла перекинутися назад у саблезубого тигра, якщо буде потреба. А ще могла порізатися й розкидати кров, щоб заражати людей.

Що тут скажеш? Сила додає дівчині впевненості.

— Дякувати богові сонця, — із полегшенням сказала я й скинула свою ношу, заходячи крізь двері.

Аран пирхнула на чорному килимку біля входу й озирнулася, приходячи до тями.

— Ти мене щойно впустила? І чому на цьому килимку написано «Пекло вимощене кістками нелояльних»?

Я закотила очі.

— По-перше, я щойно несла твою драматичну дупу під дощем. Трохи вдячності не завадило б. По-друге, бо нас проводжають у моторошне лігво мафії в моторошному світі, і веде нас моторошний чоловік у сонцезахисних окулярах.

— Перепрошую? — смикнулася брова Чоловіка в сонцезахисних окулярах.

— Дорослішай, — огризнулася я до нього. — Ти й сам знаєш, що ти моторошний.

Мої руки палали від ношення м'язистого тіла Аран, і я не могла сказати, чи тремтять стегна від холоду, чи від втоми. Сестричка була не легка. Чому я сильно заздрила.

Чоловік у сонцезахисних окулярах витріщився на мене, наче йому ніколи не казали, що він моторошний, у що я дуже сумнівалася.

Тепер, коли ми не були під дощем, його запах паленого лоскотав мені ніс.

Він був бетою.

Джесс, найстарша сестра Джакса, вичавила своє промокле довге чорне волосся, прошарене електрично-зеленими пасмами. Вони пасували до яскраво-зелених очей. Вона всміхнулася нашому водієві.

— Вибачте, пане, але ми всі це думали.

Джинкс неконтрольовано тремтіла, а Джакс розтирав їй руки долонями, щоб зігріти. Бідолашна скидалася на мокрого щура.

Джинкс закотила темні очі на водія й сказала:

— М-м-ми також д-думали, що у вас п-п-поганий кровообіг, імовірно через усе життя в боях. Вам варто пройти обстеження у лікаря.

— Що? — перепитала Люсінда, з білявим волоссям, прилиплим до золотистого обличчя. Вона сказала те, що ми всі думали.

Усі вісім ми глянули на Джинкс у збентеженні.

Джинкс знову важко зітхнула, ніби мати справу з дурнями було болісно.

— Його пальці неприродно білі й свідчать про поганий кровообіг. Крім того, у нього легкий збій у ході. Ймовірно, колінну

чашечку ламали кілька разів. Проблема з кровообігом, мабуть, спричиняє ускладнення в суглобах. Це видно кожному.

Настала ніякова тиша: усі втупилися в неприродно білі кісточки пальців Чоловіка в сонцезахисних окулярах і в його трохи зігнуте коліно.

Джакс похитав головою.

— Джинкс, ми про це говорили.

— Чудове спостереження, — усміхнувся Ксеркс Джинкс із теплотою, якої я ще не бачила від цього омеги. — Я тренував солдатів десятиліттями, і рідко зустрічаєш людину таку природно спостережливу.

Джинкс почервоніла й сховалася за Джаксом.

— Вона все одно мусить дорослішати, — пробурмотів собі під ніс Кобра.

— Ти погрожуєш моїй сестрі? — Рожеві, як жуйка, очі Джалі спалахнули гнівом, і вона примружила їх із гонором, на який здатна лише чотирнадцятирічна дівчина. Її мила вдача повністю зникла.

Джесс поклала руку Джалі на плече.

— Про що ми говорили? Дихай крізь лють.

Ашер закотив очі.

— Радий, що Кобра тепер дражнить юних дівчат.

Я не втрималася.

— О, то ти думаєш, що тепер маєш моральну перевагу, відколи ми покинули світ, де твоя зрадницька дупа мало не призвела до нашої смерті?

Ашер мав порядність виглядати збентеженим. М'який червоний рум'янець забарвив його золоті щоки, коли він грубо провів рукою по рогу.

— Я не це мав на увазі.

Аран ні сіло ні впало сказала:

— Здається, в мене з'явилася нова штука: я непритомнію при вигляді крові.

— Мабуть, через те, що ти канібал, — відповіла Джинкс.

Щелепа Аран відвисла, а її бліде обличчя набуло нездорового зеленого відтінку. Вона видала жахливий задушений звук.

Звук, що його видала Аран, запустив мій блювотний рефлекс.

Мені трохи підступило до рота.

— Фу, ти що, блюванула? Ти ж знаєш, я блюю за компанію, — сказала Люсінда посеред позивів.

Джакс гаркнув голосом альфи:

— Усі, тихо!

Було чути, як упаде голка.

Я видала ще один задушений звук, і Джакс глянув на мене зверху з роздратуванням. Я знизала плечима.

Моя подоба альфи була величезним котом. Чого він очікував?

Джакс розвернув своє велике тіло й звернувся до моторошного Чоловіка в сонцезахисних окулярах, про якого ми тепер усі знали, що він страждає від поганого кровообігу.

— Ви ведете нас до дона чи ні? Ми всі голодні, втомлені й хочемо помитися після дощу.

Якусь мить Чоловік у сонцезахисних окулярах витріщався на нас, наче ми були міфічні істоти, яких він ніколи не бачив.

Щоправда, видовище ми являли.

Аран була бліда, з яскраво-блакитним волоссям і такими самими бірюзовими очима, а в мене були червоні очі, чисто-біле волосся й глибоко золотиста шкіра.

Кобра мав темне волосся, зелені очі й коштовності, вкраплені по всій блідій плоті; Ашер був татуйований, золотий і рогатий; Джакс був величезний, мав темну шкіру й разючі сірі

очі й був укритий пірсингом і золотими ланцюжками; Ксеркс мав оливкову шкіру й світле волосся до самої дупи, а його суворі фіолетові очі лякали, але все одно робили його схожим на гарного принца.

До того ж із нами були чотири дівчини-підлітки.

Люсінда виглядала як пишніша й гарніша міні-я. Джесс мала зелені очі, шкіру мідного відтінку й електрично-зелені пасма в чорному волоссі; Джала мала рожеві очі й рожеве, мов жуйка, волосся, що пасувало до її темної шкіри; Джинкс скидалася на маленьку загрозу блідої темряви.

Крім Люсінди й мене, ніхто не був хоч трохи схожий. Від нас лунало потужною рознобарвною енергією.

Додайте до цього те, що ми бурчали, мов старенькі, які грають у бінго, і я певна, що Чоловік у сонцезахисних окулярах був дуже збентежений.

Та все ж моє серце було переповнене й важке в грудях.

Так, воно ще було трохи наповнене кислотним рефлюксом, але здебільшого переповнене любов'ю, бо ми возз'єдналися з сестрами й усі ще були разом.

Уперше за довгий час пекучий біль самотності, спричинений тугою за родиною, не тиснув на мене.

Чоловік у сонцезахисних окулярах прокашлявся, ніби згадавши, що в нього є робота, і рушив довгим коридором.

Нічого не сказав, просто припустив, що ми підемо за ним.

Звісно, а чому б і ні? На стінах великими червоними літерами було написано: «Пекло вимощене кістками нелояльних».

Хтось навіть зробив так, щоб літери виглядали, наче сочаться кров'ю.

Дуже вайбово.

— Я знову зомлію, — прошепотіла мені Аран, коли ми йшли коридором.

— Ні, не зомлієш.

— Серйозно. — Аран стала хворобливо блідою, дивлячись на стіну.

— Ти важиш як маленький слон. Якщо зваляєшся, я тебе не нестиму.

— Прошу тебе, — пирхнула вона. — Ти просто заздриш моїм м'язам.

Вона зупинилася, щоб напружити свої вражаючі рельєфні біцепси й квадріцепси. Коли вона потяглася підняти мокру сорочку, щоб показати рельєф преса, я шльопнула її по руках.

— Імовірно, це просто зачарування, — буркнула я із заздрістю.

— Зачарування не може створити те, чого не було. Ми обидві знаємо, що ці м'язи цілком мої. — Аран вишкірилася, але усмішка зникла, коли вона глянула на закривавлені слова на стіні.

Я глибоко вдихнула й нагадала собі, що нераціонально ображатися на те, що моя найкраща подруга зомліває від вигляду крові тільки тому, що в мене з'явилися нові криваві сили.

Пісня полювання, яка завжди залишиться для мене заціпенінням, виявилася набагато більшою й меншою, ніж була.

Полегшення розслабило мої груди.

Напіввоїни казали, що теж можуть чути її під час битви, а це означало, що я не божеволію і не така вже особлива.

Це було нормально.

Для заціпеніння існувало якесь буденне, напівкровне пояснення.

Уперше за довгий час я не тонула в обставинах, яких не розуміла.

Загальна картина не здавалася такою складною.

Усе це були просто випадок і обставини.

Зі мною все буде гаразд.

— А нам варто хвилюватися? — спитала Люсінда, скривившись на стіну.

Я на мить замислилася й похитала головою.

— Ми буквально пережили злу королеву фей. Наскільки поганою може бути мафія? До того ж у нас є Аран.

Те, як моя й так бліда найкраща подруга зблідла до білизни привида, дало мені зрозуміти, що в нас дуже навіть немає Аран. Вона застрягла десь у минулому й явно потребувала довгого сну й ванни з піною.

Чоловік у сонцезахисних окулярах показав нам іти крізь іще одні двері.

— Усі, тримайтеся за мною, — сказав Кобра групі.

Джакс пирхнув і пройшов повз нього, і всі пішли слідом.

Кобра зайшов до кімнати останнім, і його зміїні очі зблиснули. Я майже бачила пару, що йшла в нього з вух.

Я не змогла проковтнути маніакальне хихотіння, що бульнуло в мене в горлі. Він був просто такий нездоровий. Це розважало.

Раптом Джакс зупинився, і я зазирнула йому через плече.

Ні, я беру слова назад.

Нам кінець.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/psycho-beasts/